

Akým zvieratkom by som chcel byť?

(Adam Al Rashidi - rozprávanie s prvkami opisu)

Ľahká otázka, ale ťažká odpoveď. Je veľmi veľa zvierat, do ktorých by som sa veľmi rád preľudnil alebo lepšie povedané prezvieračil. Podľa krásy by som chcel byť napríklad koňom, leopardom alebo levom. Podľa inteligentnosti psom, potkanom alebo delfínom. Ale ja by som si asi vybral byť mačkou - kocúrom. Mačka domáca je poddruh mačky divej. Má vynikajúci zrak a sluch a výborné lovecké schopnosti. Mačky sú veľmi bystré, s fantastickými zmyslami, ostrými zubami a pazúrami, majú citlivé fúzy, ktoré používajú najmä v noci ako hmat. V starom Egypte boli mačky posvätnými zvieratami. A veľmi mi pripomína kráľa zvierat - leva.

Lev, ako aj mačka, je z čeľade mačkovitých. Mačkovité šelmy patria medzi cicavce. A prečo by som chcel byť kocúrom? Z čisto praktického hľadiska. Kocúr je veľmi pohodlný. Keď sa mu nechce, nemusí celkom nič robiť. Len si zamňauká pri dverách a hneď mu pani domu hodí nejaký salám alebo šunku a o plný žalúdok má postarané. Keď sa mu chce, ide si chytiť nejakú myšku, ale keď nie, stačí jednoduché mňau.

Kocúry majú pekný život. Teda, to si myslím ja. Stačí, keď som s kamarátmi vonku a vidím ich. Mačky sa prechádzajú hore-dolu, majú čas, nikam sa neponáhľajú. A keď je pekné počasie, to by ste mali vidieť! Skoro pri každom dome sa na lavičke alebo v okne vyhrievajú.

O mačkách sa hovorí, že sú falošné. Ale podľa mňa nie. Kocúr, keď nemá náladu, tak si vás ani nevšimne. Asi si vyberajú, kedy a s kým sa budú baviť. A poslúchajú tiež len vtedy, keď im to vyhovuje. Ale pravdou je to, že mačky potrebujú ľudí a ľudia mačky. Nie som lenivý, ani nechcem byť neposlušný, ale občas by mi dobre padlo, keby som nemusel nič robiť. Nemusel by som nikoho poslúchať a mohol by som celý deň len ležovať a vyhrievať sa na slniečku.

Ale aj tak som rád, že som človek - jedenásťročný chlapec so svojou rodinou, dvomi sestrami, jedným koňom, pár mačkami, psami a ostatnými zvieratkami na mojej vlastnej minifarme.